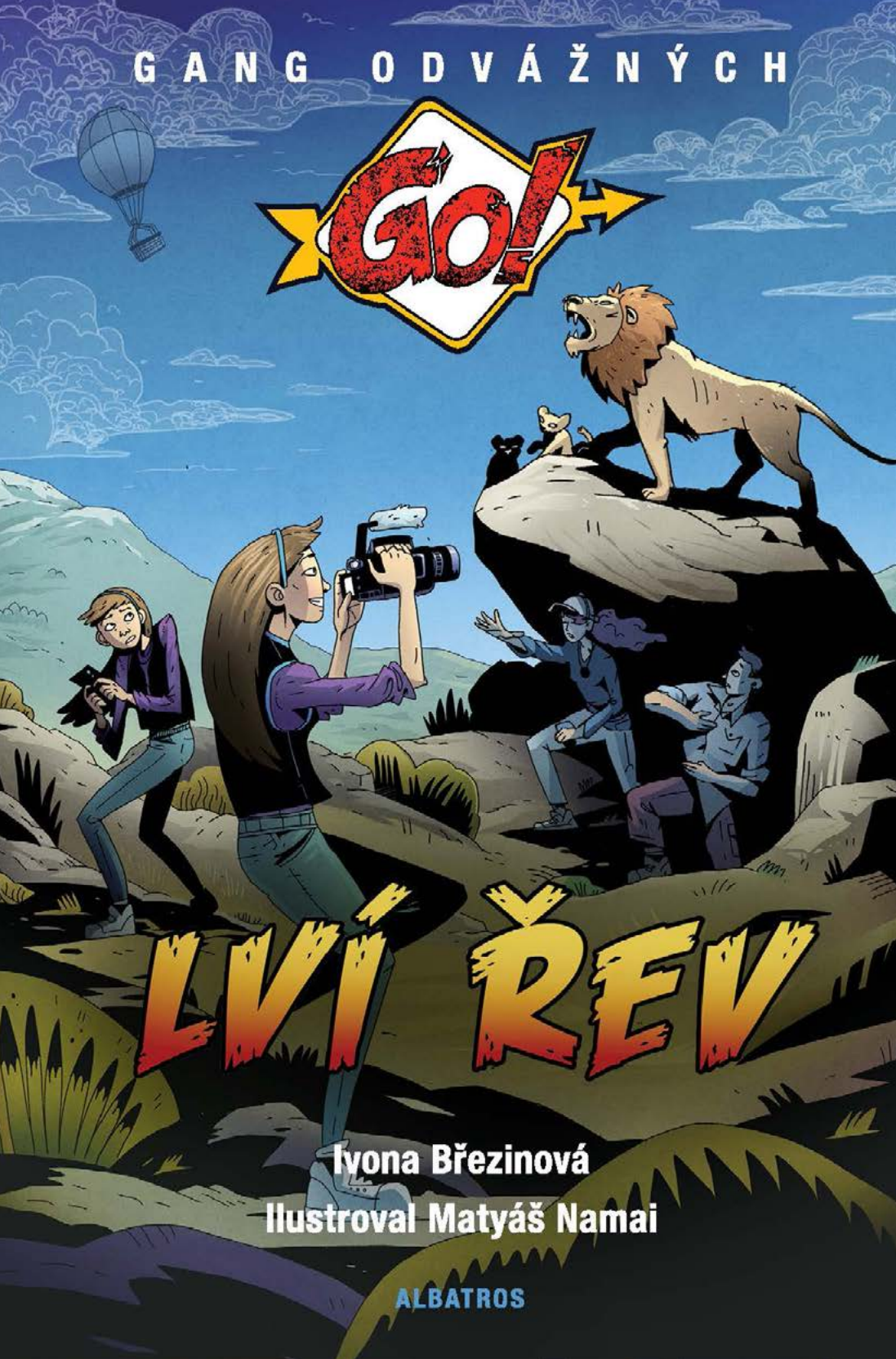

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

LVÍ ŘEV

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Lví řev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Lví řev – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

LVÍ ŘEV

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Pro lva Pavla – vůdce smečky

© Ivona Brezinová, 2026

Illustrations © Matyáš Namai, 2026

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-08128-1

ISBN e-knihy 978-80-00-08132-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08146-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-00-08147-2 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Projekt Lev

Trojice lvícat byla tak zabraná do hry, že si neznámých tvorů, kteří ji zpovzdálí opatrně sledovali, ani nevšimla. Cizími tvory byly dvě třináctileté sestry, dvojčata Alfa a Beta. Máma lvice cítila lidský pach a byla ve střehu, což dávala najevo střiháním ušima a občasným temným zamručením. Ale dívky se snažily být nenápadné a nerušit pohodu šelem žádnými zvuky ani nenadálými pohyby.

Dvě chlupaté koule poseté drobnými tmavšími skvrnami se právě pustily do dalšího zápasu. Třetí se vyšplhala ležící mámě na záda a zamířila k zakulaceným uším. Betě, milovnici chlupáčů všeho druhu, se až tajil dech. Alfa s očima upřenýma do kamery, kterou scénu před sebou snímala, si v duchu sumírovala doprovodný titulok: *Je jím pár týdnů, a už mámě lezou po hlavě.*

Vtom Alfa na rameni ucítila stisk. Zazoomovala poslední záběr na koneček lvího ocasu a vypnula kameru. Uslyšela Bettino povzdychnutí a v očekávání nejhoršího se otočila. Bohužel se nemýlila.

„Už?“ naznačila téměř neslyšnými rty.

Odpovědí jí bylo přikývnutí a naléhavý pohyb ruky. Pochočila, že je konec.

„Teda! To bylo... to bylo... něco!“ nemohla Beta najít slova, která by dostatečně vystihovala míru jejího nadšení.

Dívky seděly v kanceláři chovatelského zázemí areálu afrických šelem a rozechvěle vstřebávaly zážitky ze setkání s ani ne dvouměsíčními lvícaty. Litovaly, že se nemohly dívat déle, ovšem chápaly, že zvířata potřebují klid. Lvice Maud už

začínala projevovat známky nervozity, proto bylo nutné pozorování ukončit. I tak byla děvčata svědky mnoha dojemných a vtipných situací. Alfa v rychlosti kontrolovala kvalitu právě pořízených záběrů. Ruce, před chvílí ještě klidné a pevné, se jí teď třáslы rozčilením.

„Uf. Dobrý,“ poznamenala konečně. „Je to tam. Všechno.“

„I jak Maud kojila a Senta se Serenou se strkaly u jedné bra-davky?“ chtěla vědět Beta.

„Jasně.“

„A jak chlupáčci olizovali maso? Krčili při tom čumáčky, jako by to byla největší odpornost na světě,“ pochechtávala se Beta. „A když Maud dala Svenovi pohlavek, protože ji kousal do nosu, to taky máš?“

„Ano, Beto, všechno jsem natočila,“ uklidňovala Alfa sestru. „Ještě dneska se pustím do stříhání a ty zatím můžeš řešit

hudbu a začít psát průvodní slovo. Pošleme vám to pak podle domluvy ke kontrole,“ obrátila se na usmívající se chovatelku.

„S tím počítám,“ přikývla žena s logem zoologické zahrady na tričku. „A už teď se těším na výsledek. Lvíčata ukážeme veřejnosti až na jaře, takže do té doby budou lidé odkázáni právě na taková videa, jaká vytváříte vy dvě. I pro zoo je to pomoc, protože my všechno dokumentovat nestíháme.“

Během zimy natočily Alfa s Betou o lvech celý seriál. Kromě tří lvícat a jejich maminky Maud nechaly ve filmech hrát i tatínka Rubena a další členy smečky – Valburgu, Palomu a Merlina. Mladičkový lev si začal na vůdce Rubena dovolovat, takže občas dostal za uši, divže chlupy nelítaly.

Alfa a Beta už o lvech věděly kdeco. Brebentily o nich tak zapáleně, až pro spolupráci se zoologickou zahradou získaly nejen o rok starší kamarádka Marianu, ale i šestnáctiletého bráčku Hardyho. Ten sice prohlašoval, že jediná pořádná zvířátka jsou ta, co se z nich udělá řízek, ale sotva se na něj holky s válečným pokřikem vrhly, vzal svá slova zpátky. Možná by vzal i nohy na ramena, starost o mladší sestry v něm však byla natolik hluboko zakořeněná, že by je nenechal ve štychu. I kdyby se měl stát vegetariánem. Což po něm ostatně nikdo nechtěl.

Nikdo to nežádal ani po Jonášovi, dalším členovi party. Ten přestal jíst maso dobrovolně už před časem a teď, v patnácti, tvrdil, že mu ani trochu nechybí. Jakmile se dozvěděl, že Alfa s Betou natáčejí videa o lvech, stal se jejich hlavním odborným poradcem. Zvířata a ochrana přírody byly vedle sportu jeho záliba, která hraničila s vášní.

Že se k projektu Lev, jak natáčení videozáznamů začali říkat, připojí i desetiletý Tim, o tom nikdo z party ani minutu

nepochyboval. Jestliže byl Jonáš odborník na zvířata, byl malý Tim odborník prakticky na všechno. Neutuchající zvědavost a tuny přečtených encyklopedií ve spojení se záviděníhodnou pamětí zajišťovaly, že pokud nebyla v dosahu Wikipedie, ale byl po ruce Tim, vyšlo to skoro nastejno.

„Lev? Celý název je lev pustinný a vyskytuje se v několika poddruzích. Lev evropský, kapský a perský byl vyhuben. Ale lev berberský, masajský...“

„Time, zadrž!“

„Aha, tak chcete vědět, jestli lvi žili i u nás? Nebo proč ho máme ve státním znaku?“ nedal se odbýt klučina.

„Momentálně hledáme hudbu do podcastu,“ oznámila mu Alfa.

„Okamžik,“ poklepal Tim párkrát na displej mobilu. „Tady... Lví král... hudba k filmu Hans Zimmer a Elton John. To jsem nevěděl.“

„My jsme to taky nevěděli,“ mávla Beta netrpělivě rukou. „Jenže potřebujeme hudbu, která nepodléhá autorským právům,“ vysvětlila Timovi. „Navíc chceme něco originálnějšího, chápeš?“

„Já ale skládat hudbu neumím,“ namítl kluk rozpačitě. „Ani na nic hrát.“

„Spíš jsem myslela, jestli bys něco nenašel ve free databázích. Připadá mi, že s Alfou používáme pořád dokola skoro to samý.“

„Lidi, proč z toho děláte problém?“ culil se Hardy. „Vezme si bubínky a já do toho něco zazpívám.“

„Ty?“ vytřeštila Alfa oči.

„Brácho, ty přece neumíš zpívat,“ přidala se důrazně Beta.

„Říká kdo?“ urazil se Hardy naoko, protože moc dobře věděl, že jeho zpěv může za určitých okolností fungovat jako nervově-paralytická zbraň.

Lvíčata rostla skoro před očima. Nejvíc to bylo vidět na fotkách a na filmech. Vždyť vznikl už pátý krátký filmeček z produkce nejen Alfy a Bety, ale celého Gangu odvážných, jak si parta říkala. Mezi záběry lvíčat z prvního a z pátého dílu byl obrovský rozdíl. Taky se blížilo jaro a s ním otevření venkovních výběhů. Gang odvážných se připravoval, že filmování lvíčat v zimní ubikaci spěje k závěru. A že si dají pauzu. Na konci posledního zveřejněného streamu se Beta loučila. Přitom ukázala do kamery knihu Joy Adamsonové s názvem *Příběh lvice Elsy*.

„Znáte tuhle knihu? Vyšla před spoustou let, ale kdybych ji uměla přeložit do lvího jazyka a předčítat našim třem lvíčatům, určitě by se jim líbila. Je o lví mámě, která se jmenovala Elsa. Lidé si ji ochočili ještě jako maličkou. Ale chtěli, aby její potomci, lvícci Džespa a Gopa a lvice Elsička, vyrůstali ve volné přírodě. A tak když máma Elsa umřela, byly její děti vypuštěné do obrovského národního parku Serengeti. Víím, že naši lvícci, Senta, Serena a Sven, budou mít bezstarostný život v bezpečí, dostatku a péči. Ale stejně bych jim přála, aby se mohli proběhnout po pravé africké savaně. Už kvůli nim bych se tam jednou chtěla podívat i já. Abych českým lvíčatům mohla o Africe vyprávět. Tak zatím ahoj a packu! Ze zoologické zahrady Beta Kleinová, VideoGO!“

Pokojem u Mariany doma, kde se na poslední video společně dívali, se rozhostilo ticho.

„Ty jo... já skoro brečím,“ zamumlal po chvíli Hardy.

„Nemusíš si ze mě utahovat,“ odsekla Beta rozladěně.

„Já si neutahuju.“

„Ségra, on si neutahuje,“ špitla Alfa. „Brácha fakt bulí.“

„Ale kecáš,“ obrátil Hardy a popotáhl. „Mám jenom rýmu. Alergickou. Z tý travnatý savany. Beta o ní tak sugestivně mluvila, až mi úplně ucpala nos.“

„Ty jsi pako,“ plácla Alfa bráchu po hlavě.

„No jo, tak mě to dovalo, no...“ přestal Hardy zatloukat.

„Holky, mě taky,“ přiznala Mariana.

Jonáš mlčel. Zavřel oči a oddal se představám.

Širou plání se řítí stáda zeber, pakoňů a antilop. Kopyta víří načervenalý prach. Zvířata musí na cestě překonat řeku, takže zpomalí a hledají brod. Jenže u brodu číhá smrt. Dvojice lvic vystartuje po nejpomalejší antilopě. Skok. Zlomený vaz. Prokousnutý krk. Od křoví majestátním krokem přichází lev. Jde žrát.

Jonáš sebou vzrušeně trhl a vyskočil.

„Co je?“ vykulil oči Tim, vedle kterého Jonáš až doteď seděl.

„Nesnáším krev,“ zamumlal Jonáš a prsty obou rukou si promnul obličej ve snaze zahnat ošklivou představu pryč.

„Cože? Jakou krev?“

„Žádnou. To neřeš. Jíst se musí.“

„Máš hlad?“ zachytila Mariana Jonášovu poznámku. „Něco přinesu. Počkejte! Hned jsem zpátky.“

Mariana odběhla do svého pokoje, ale vzápětí byla zpátky s šustivým sáčkem.

„Tímhle nás chceš všechny nasytit?“ pousmál se Hardy přezíravě.

„Neboj. To je jenom předkrm. Na ochutnání. Když už jsme představami v Africe...“ dodala potutelně.

„Není to, co si myslím, že by to mohlo být,“ poznamenala Beta s obavou v hlase.

„Je!“ zavýskla Alfa.

„Jak víš, co si myslí?“ podivil se Tim.

„Je moje dvojče,“ pokrčila Alfa rameny. „Jenže v tomhle se lišíme. Já náhodou sušený kobylinky ráda ochutnám. Prý připomínají oříšky, když zavřeš oči.“

„Já nic zavírat nebudu,“ vyjekla Beta. „A otvírat teprve ne,“
připlácla si dlaň pevně na pus. „Tohle do mě v životě nedo-
stanete.“

„Aspoň zbyde víc pro nás. Tak ukaž, ať si chroupnu,“ culil se
Hardy a natáhl se po sáčku. „To je Afrika, panečku, jako živá.“

Podivuhodná nabídka

Panovalo blátivé předjaří. Za oknem se k zemi snášely těžké vodní chuchvalce. Ani déšť, ani sníh. Beta si vzpomněla na lvíčata skrytá v bezpečí pavilonu. Jejich soukmenovci v Africe si musí poradit sami. Brzy tam nastane období dešťů, kdy celý březen, duben a květen vládnou zemi lijáky. Ale savana se zazelená a...

„No teda,“ vyrušilo Betu z myšlenek hlasité sestřino zajíknutí.

Alfa třestila oči do mobilu, obličej proměněný údivem.

„Tomu neuvěříte. Pojdte sem! Beto! Hardy!“

„Sledovanost? Už zase vzrostla? O kolik?“ vyzvídala Beta dychtivě.

„Já myslel, že mě voláš na nějakou mňamku, a ty řešíš počet fanoušků na sítích,“ bručel Hardy a ještě ve dveřích udělal otočku.

„Počkej, brácho!“ křikla za ním Alfa.

„Hele, větší sledovanost už ani mít nemůžeme,“ ucedil Hardy. „Být fanouškem našich streamů, bojím se otevřít ledničku, aby na mě nezařval lev. Mimochodem, před chvílí jsem nakoukl do naší ledničky a fakt řvala. Hlady. Jako já. Neměly jste náhodou dneska nakoupit? Pokud vím, včera vám mamka dávala seznam.“

„Hardy, kašli na seznam. Mám důležitější věci,“ přerušila ho jásavě Alfa.

„Co je důležitější než jídlo?“ supěl našťvaně. „A jestli po mně budeš chtít, abych se svlíkl do trenek a s dekou kolem ramen skákal před kamerou coby masajský bojovník, že nám to přinese pár dalších lajků, tak na to zapomeň.“

„Nechci, abys skákal jako masajský bojovník,“ namítla Alfa. „Vlastně... zatím...“ dodala váhavě a znovu zavrtala oči do mobilu.

Tvářila se najednou vážně a soustředěně, což nejen sestru, ale i bratra přimělo, aby jí přece jen věnovali pozornost.

„Tak povídej,“ rezignoval Hardy, svalil se do Alfina oblíbeného křesla a bezostyšně chňapl po dosud nerozbalené čokoládě.

„Pokaždý pečlivě pročítám všechny komentáře a vzkazy,“ spustila Alfa.

„A občas někdo zatouží pozvat tě na rande. Kdo je to tentokrát?“ zahuhlal Hardy plnou pusou. „Uvědomuješ si doufám, že na sítích je spousta podvodníků a maniaků. Ať se ozve kdokoliv, na první rande vždycky půjdu s vámi. Budu váš bodyguard.“

„Tos uhod!“ vyprskla Beta.

„Na rande nás zvou všechny, celou partu,“ hlesla Alfa. „Ale je to nějaký... podezřelý.“

„Vidíš, já ti to říkal. Tak to neřeš,“ zvedal se Hardy k odchodu. „Tu čokoládu si беру. Poplatek za vyrušení. Zítra píšu test z chemie.“

„Hele, pět minut, jo?“ smlouvala Alfa. „Prakticky jsem si tvůj čas předplatila,“ ukázala významně na čokoládu v bratrových rukou.

„Přesně pět minut,“ vzdychl a znovu se uvelebil v křesle.

„Já vám to radši přečtu, to bude rychlejší,“ usoudila Alfa a vyhledala začátek zprávy. „Ehm, tak teda... Milí členové Gangy odvážných. Velmi pozorně sleduji lví videa, která natáčíte v zázemí zoologické zahrady. Musím ocenit nejen takřka profesionální kameru a střih,“ dmula se Alfa při čtení viditelně pýchou, „ale i průvodní slovo, které je na vysoké úrovni,“

pohlédla významně na Betu. „Je znát, že se na natáčení pečlivě připravujete a že pracujete se spoustou odborných zdrojů. Děláte záslužnou práci. Dostaly se ke mně informace, že se vaše krátké filmečky občas promítají i ve školách a v chovatelských zájmových kroužcích.“

„Ty jo... fakt?“ vykulila Beta oči. „To budu slavná. Pardon... všichni budeme slavní,“ opravila se. „Ale před kamerou jsem hlavně já.“

„Jasně, ségra,“ odbyla ji Alfa. „Necháš mě to dočíst?“

„Samo. Promiň.“

„Teď to začíná být zajímavý,“ zvedla Alfa prst a pokračovala: „Pracuji pro organizaci, která hledá zdroje pro zkvalitnění afrického školství, především v oblasti Keni a Tanzanie. Napadlo nás, že by vaše lví videa mohla být odrazovým můstkem ke spolupráci s vybranou africkou školou nebo školami. Jsme schopní zaplatit vaší šestičlenné skupince cestu do vybraných míst rovníkové Afriky k pozorování zvířat v divočině.“

„Páni, ukaž? Nevymýšlíš si?“ vytrhla Beta Alfě mobil z ruky. „No, vážně!“

„Tahle debata bude na dýl,“ ucedil Hardy. „Nemáte ještě jednu čokoládu?“

Nakonec sourozenci svolali celý Gang odvážných, protože nabídku neznámého fanouška si nemohli nechat pro sebe. Alfa opět přečetla nahlas celý vzkaz.

„...ke spolupráci s vybranou africkou školou nebo školami. Jsme schopní zaplatit vaší šestičlenné skupince cestu do vybraných míst rovníkové Afriky k pozorování zvířat v divočině.“

„Jupí! Poletíme do Afriky?“ zavýskl si Tim přesně v témže místě jako prve Alfa.

Jonáš neklidně poposedl. Cesta za africkými zvířaty... to byl poslední dobou cíl jeho tužeb. Mariana zatím jen nevěřícně vrtěla hlavou. Proč by jim někdo něco takového nabízel? V tom bude nějaký háček.

„Ano, ta organizace nás chce vyslat do Afriky, ale má to několik háčků,“ odpověděla Alfa rozjásanému Timovi.

Vida, takže rovnou několik háčků, ušklíbla se v duchu Mariana. Tohle smrdí podvodem na kilometry daleko.

Ale Jonáš v sobě nechtěl jiskřičku naděje na africké dobrodružství hned uhasit. Požár zatím nehrozil, proto chtěl prozkoumat aspoň pár plamínků. Pro jistotu. Aby si potom nic nevyčítal.

„Co je to za háčky, Alfo?“ upřel na kamarádku oči.

„Tak zaprvé,“ nadechla se, „Gang musí během africké expedice hodně filmovat a natočený materiál zpracovat do krátkých reportáží a zajímavě uchopených výukových videí, která budou nabídnuta školám,“ citovala ze zprávy.

„Žádný problém,“ pokrčila Beta rameny.

„Souhlasím. S tím se automaticky počítá,“ přikývl Jonáš.

„Zadruhé. Skupina navštíví masajskou vesnici v Tanzanii, kde se bude v rámci vyučovacího dne podílet na výuce místních dětí.“

„Jako že my budeme učit děti?“ vypísl Tim. „Já taky? Chachá, já budu přísnější!“

Jonáš jenom povytáhl obočí.

„A co přesně bychom je měli učit?“

„To tu nepíšou, asi by se vidělo.“

„Hm. A dál?“

„Dál je tu úkol, který mi připadá trochu na hlavu,“ přiznala Alfa. „Ale zrovna tobě by se mohl líbit, Jonáši.“

„O co jde?“

„První překročení rovníku na africkém kontinentě prý musíme vykonat pěšky.“

„Pěšky překročit rovník?“ nadchl se Tim. „Jé, to chci! Jednou nohou budu stát na severní polokouli, druhou nohou na jižní polokouli. Bezva, bude legrace!“

„No, nevím,“ vzdychla Alfa. „A pozor, to ještě není všechno. Musíme po rovníku ujít deset kilometrů, a přitom se od něj nesmíme ani na chvíličku odchýlit víc než tisíc metrů.“

„Takže jen jeden kilák,“ utrousil Hardy. „Pohodička, to se snad dá uhlídat. Pokud teda funguje GPS signál.“

„A deset kilometrů není žádná túra. Zvládli jsme i delší,“ mávl Jonáš rukou.

„Ale na rovníku?“ vložila se do hovoru Mariana. „Horko, hrozí úpal, dehydratace... a těch potvor všude kolem...“

„Záleželo by, který úsek rovníku bychom měli projít,“ mumlal Tim při pohledu do mapy.

„Ještě něco by po nás chtěli?“ otázala se Mariana, které se to pořád nezdálo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Lví řev*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.